

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiae Gallicanae, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

V. Heic deprehenditur suffragij prærogativa. Distinctæ cujusque partes in ea definitione. Petunt à Pontifice confirmationem synodi. Quod factum à Leone secundo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

ceteris Pontificibus eminentissimus antistes, ὁ πῶς ἀρεσθεύσας τῆς ῥάμης καὶ ῥαπολικῆς ἀκροπόλεως ἀρχιερωτικῶς καθέδρος. se dogmaticis illius literis consentientes, grassantem hæresim repressisse, seque illius traditiones, quem admodum ille & ante synodum & unâ cum synodo paternas amplexus erat, secutos fuisse: ἡμεῖς τε ἢ τοῖς σκεῖναι, καὶ τὰς ἡμῶν καὶ αὐτῶν ἡμῶν σκεῖναι τὰς ῥαπολικῆς τε καὶ πατρικῆς ἀποδοχῆς ἀπὸ τῆς ῥαποδοσίας. Veritatis enim lucem ex Occidentis partibus effulsisse, chartam atramentum illitam exhibitam, sed Petrum per Agathonem fidei mysteria elocutum: Χαρίτης καὶ μέλαν ἐφαίνετο, καὶ δι' Ἀγάθωνος ὁ Πέτρος ἐφθέγγετο. Eundem loquendi modum sequuntur in relatione synodica ad Agathonem; quem gravissimis Ecclesiæ morbis peritissimum medicum à divino numine datum aiunt, qui valetudinem illius curaret. Ex ejus literis à præcelsò Apostolorum vertice divinè prescriptis se nuper exortam hæresim depulisse, ipsòsque hæreticos anathemate confixisse, juxta præjudicatam à sede apostolica sententiam.

V. His verbis, suffragij prærogativam illam imperialem significant. Quid enim aliud indicari potest per illam τῆς ἡγεμονικῆς ἀποφάσεως? Deinde partes cuique suas in hoc negotio damnatæ hæreseos assignant. Spiritui sancto illustratiohem tribuunt, Pontifici doctrinæ informationem, Imperatori tuitionem, & Gregorio Constantinopolitano Episcopo primam sententiam & primum consensum adhibuit definitioni Agathonis. Quæ prima sententia à Consule, aut à primo Senatore, seu Principe Senatus ferebatur, quando Princeps rogabat sententias in Senatu. Contendunt verò à Summo Pontifice ut iterum quoque venerabili rescripto suo synodi sententiam confirmet. Quod Leo II. successor Agathonis præstitit, Concilij definitione auctoritate & auctoritate beati Petri confirmata.

CAPVT XIV.

Synopsis.

I. In 711. Synodo primatus Romani Pontificis emicuit. Nam summa auctoritas ejus admissa est. Probatur ex Actis; ubi patres eo inter alia argumento prædicatoriam synodum à Constantino Copronymo coactam universalem esse non posse non pronuntiant, quòd ei Papa auctoritas non adfuisse, ut lex Conciliorum exigebat. Tum, quòd Patriarcha Orientis huic pseudosynodo non consenserint.

II. Hadrianus I. cupit conciliabulum illud in irritum mitti, quòd sine sedis apostolicæ auctoritate habitum fuerat. Hoc vitio carnis Septima Synodus, in qua

recitantur epistole Hadriani, qua restitutionem imaginum præscribit. Legati ejus in nomine & suffragij prærogativam Romane sedis conservari in roganda Tarasij C. P. sententia.

III. Tarasius coluit auctoritatem sedis apostolicæ: qui se Hadriani literis subscribere testatur. Eadem fuit synodi professio. Ceterarum sedium consensus accessit ad consignandos Iconoclastarum errores.

IV. Prærogativam suffragij agnovit Tarasius ad Hadrianum scribens.

V. Legati sedis apostolicæ videntur contenti fuisse solo concessu privilegio in 711. Synodo: cujus disponendæ auctoritas tota in Tarasio fuisse videtur. Ea obiectio solvitur. Synodus illa admissa non est à Concilio Francofordiensi.

VI. Plena & integra auctoritate usi sunt Legati apostolicæ sedis in Concilio Othavo. Ea emicuit in libello ab apostolica sede directo, cui subscribere Episcopi lapsi. Episcopi quidam Dioeceseos C. P. id agere ferunt, quasi Ecclesia C. P. Romana tanquam ancilla domina subiceretur. Ea exprobratione commotus Imperator Basilii, chirographa à scriinis Legatorum subripi iussit, qua Anastasij Bibliothecarij curâ reddita sunt, additis verbis in sedem apostolicam honorificentissimis.

VII. Hadrianus II. ad Ignatium C. P. scribens, jubet ut decretum synodi Rom. adversus Photium ab omnibus Episcopis subscribatur in Concilio Oecumenico, & in archiva Ecclesiarum referatur. Itaque Synodus 711. Romanorum Pontificum definitionem amplexa est cum plena causæ cognitione. Hinc factum ut ea synodus dicta sit universalis, ut notat Anastasius.

VIII. Consensus sedium patriarchalium per ipsos Patriarchas aut eorum Legatos exprimebatur; ut Maximus Abbas notavit. Probatur etiam ex Metaphraste.

IX. Schisma Orientalium non impedit hodie quin ejusdem momenti & auctoritatis censenda sint Ecclesiæ Romana & Occidentalis decreta adversus novas hæreseos, tamen si Orientalium Ecclesiarum consensus desituantur. Attamen Ecclesiæ quoque Orientalis sua suffragia non ita pridem contulit in damnandis nuper secta ariculis.

IN Septima quoque Synodo primatus Romani Pontificis emicuit. Etenim non solius confessus prærogativa dignitasque sedis apostolicæ, sed etiam summa illa auctoritas admissa est quæ conventibus ecclesiasticis Concilij Oecumenici robor conferre debet. Constantinus Copronymus collecto trecentorum viginti octo Episcoporum conventu, qui sibi Synodi Septimæ Oecumenicæ titulum adscripserat, usum imaginum prohibuit. Ejus conciliabuli definitio relecta est in vera Synodo Septima, & per capita scripto antirrhethico confutata. Ac prima quidem inscriptionis verba, quæ Georgij Neocæsareæ Episcopus recitavit, ubi Synodi Oecumenicæ titulo se prædatoria illa synodus jactat, hoc pacto patres refellunt. Eam synodum universalem esse non posse pro certo ponunt quæ recepta à reliquis Episcopis universæ Ecclesiæ non fuerint, quod pertinet ad concordiam unitatemque